

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 365.

Anden Session.

94de Møde.

Onsdagen den 19de Februar.

(Fortsat.)

3) Forslag af H. Chr. Johansen, Chr. Larsen, L. Schøler, Winther, N. Pedersen, Schroll, N. Sørensen, P. Knudsen, Fred. Barfod, L. Ingstrup, J. Christensen, Clausager, Hermansen, Koefoed, Gleerup:

§ 16 tilføies efter „bortfalder“; derimod tillades det vedkommende Jordbruger i disse at sælde Harer, naar de anrette Skade paa Træer og Planter, imod at afsevere til Jagtteleeren, hvad der sældes.“

Det under Nr. 1 opførte Endringsforslag fattes først under Forhandling.

Indenrigsministeren: Det Forslag, som er opført under Nr. 1 paa Endringsforslagslisten, gaaer ud paa atter at udplette et Ord, som kom ind i Forslaget ved sammes Den Behandling ved et Dvertal af ifkun een enkelt Stemme, og som har en overmaade indgribende Indflydelse paa hele den Gjenstand, som omhandles i Loven. Jeg skal tillade mig at fremhæve, hvor afvigende det er fra denne Sags hele ældre Behandling, om man her stillede Raavildt ganske paa samme Fod som Kronz og Daavildt. Seer man saaledes hen til Provindsialstændernes Indstilling i 1842, finder man allerede, at man da har opstillet Kronz og Daavildt som saadant Bildt, der kun maatte holdes i Dyrehaver, og som var bestemt til Udryddelse udenfor Dyrehaverne; hvad derimod Raavildt angaaer, da vilde man ikke gaae ind paa at stille det ved Siden af Kronz og Daavildt. Den samme Betragtningssmaade er gaaet igjennem hele denne Sag fra den Tid af. Ogsaa i det Udkast, som blev udarbejdet i Anledning af hiin Indstilling fra de roestilfste Stænder, indskrænker

man sig til Kronz og Daavildt, og saaledes blev Udkastet ogsaa forelagt Stænderne i 1846. Det blev dengang af begge Stænderforsamlinger alene bemærket, at det undertiden kunde forekomme, at Spor af Raavildt var saaledes blandet mellem Spor af Daavildt, at man, hvor der var Spørgsmaal om Bildtskade, ikke kunde bedømme, om denne i sit hele Omfang hidvorte fra Daavildt, eller om ikke Raavildt ogsaa havde deeltaget deri, og for dette Tilfælde gik man ind paa at indrømme den Bildtskadeserstatning, som var foreskrevet for Skade, bevirket af Daavildt, idet man sagde, at naar Spor af Raavildt vare blandede med Spor af Daavildt, skulde der betales samme Erstatning derfor som for Spor alene af Daavildt. Iøvrigt kom man ikke dengang til noget andet Resultat i nogen af Stænderforsamlingerne. I det Forslag, som blev stillet af den da værende Indenrigsminister, er det ogsaa udtrykkeligt sagt, at Raavildtet er temmelig uskadeligt undtagen i visse Skove, for Agerbruget derimod temmelig uskadeligt. Den Ret, man under alle disse Forhandlinger har villet indrømme Jordbrugeren til i visse Tilfælde at nedskyde stort Bildt, har altid været indskrænket til Kronz og Daavildt, og er aldrig udstrakt til Raavildt.

Saaledes var ogsaa i det Udkast, som blev forelagt Rigsdagen, Kronz og Daavildt anvist en særegen Plads, medens Bestemmelserne herom paa ingen Maade vare udstrakte til Raavildt. Under de Forhandlinger, som fandt Sted mellem Udvalget og mig, idet Udvalget indbød mig til at være tilstede ved nogle af dets Overvejelser i denne Sag, og opfordrede mig til at forelægge det samlede Statsraad Sagen i den Skikkelse, den dengang havde faaet, er man heller ingenstunde gaaet ind paa at gjøre Bestemmelserne om Kronvildt